

KINH BẢO TINH ĐÀ-LA-NI

QUYỂN 4

Phẩm 3: MA VƯƠNG QUY PHỤC (tt)

Lúc bấy giờ, Ma vương thấy tất cả ma chúng sở hữu ấy, đều cùng quyến thuộc, quy y Đức Như Lai. Ma vương càng thêm sân giận hơn trước, kinh sợ mê loạn, cất tiếng buồn khóc, nói kệ như vậy:

*Ta mất thắng uy đức
Không có ai đỡ đần
Sa-môn thần thông thắng
Đoạt cõi ma ta rồi!
Phải cố tìm phương tiện
Nghĩ việc làm sau này
Chặt đứt rễ hoa sen
Khiến các phược chúng tan
Rễ hoa sen đã đoạn.
Khiến đại chúng mê loạn
Nếu chúng đã mê loạn
Thì sức ta thỏa nguyện.*

Khi Ma vương nói kệ đó xong, những điều suy nghĩ, giống như gió bão, từ trên không hạ xuống, đến con đường có hiện hoa sen kia; tiến tới trước, muốn nhổ bật hoa sen lên. Do Phật lực, nên nó chẳng thể nào chạm đến hoa, huống gì là nhổ lên được! Đã chẳng thể nhổ lên, ma lại muốn tóm lấy cánh hoa sen, gây tổn hại đài hoa, nhưng chẳng thể tổn hại được. Ma liền muốn cất tay từ xa, đánh vào hoa đó. Lúc này, Ma vương thấy hoa sen đó như chớp, như bóng, tuy ở trước mắt, nhưng chẳng thể làm tổn hại. Ma vương đã dùng hết thần lực của mình, với đủ mọi hành động đối với hoa sen kia, nhưng rốt cuộc, chẳng thể tổn hại được. Ma lại muốn kinh động tất cả đại chúng, liền phát ra tiếng to lớn, đáng sợ, nhưng rồi tiếng cũng chẳng phát ra được! Ma lại hiện uy mãnh, dùng thế lực lớn, tập trung vào hai tay, vỗ xuống đại địa, khiến cho mặt đất chấn động. Khi đó, đại địa giống như hư không, thậm chí

chẳng thể dùng tay sờ chạm làm sao có thể khiến cho lay động! Ma vương thấy đại địa này, chẳng thể chạm được, lại sinh ý niệm: “Chúng sinh hôm nay, có trong đại hội này, ta sẽ đánh họ, khiến cho lòng họ rối loạn.” Khi khởi lên ý niệm đó thì ma chẳng còn thấy, có một chúng sinh nào để có thể được, có thể chạm, hướng gì là có thể gia hại, bức bách. Nhờ lực của Đức Phật, nên có tướng như vậy. Lúc đó, Ma vương càng trở nên ưu não, toàn thân lắc lư, lay động như cây gặp gió lớn, phát ra tiếng gào khóc bi hận, rơi nước mắt; quan sát khắp bốn phương, nói kệ:

*Sa-môn dùng huyễn lực
Nhiếp lấy các thế gian
Ta nay lòng u tối
Trong giây lát mê loạn.
Cảnh giới, lực, công đức
Mà ta đã có được
Sa-môn dùng huyễn lực
Xâm đoạt hết tất cả.
Ta nay bị bỏ mặc
Phải mau trở về cung
Nếu chẳng đi, thậm chí
Thọ mạng chẳng kịp nữa.*

Lúc bấy giờ, Ma vương rất muốn trở về cung. Tuy sinh ý niệm đo, nhưng lại chẳng thể đi, Ma vương càng thêm kinh sợ, khóc lóc rời khỏi ý niệm này: “Ta nay, đối với thần thông này, đã hết vì sức tự tại của ông Cù-đàm vậy. Không lẽ, lại ở trước kẻ oán gia đó, khiến cho ta tận mạng sao?” Ma lại khởi ý niệm này: “Ta nay có thể lén ra ngoài cõi Phật Ta-bà này. Ta thà chết ngoài đó, chứ không muốn ở cõi trong Phật này, có một chúng sinh thấy ta chết.” Khi khởi lên ý niệm đó; thì ma chẳng thể rời khỏi một phương hướng nào, làm sao có thể lén đi. Ma tức thời, tự thấy bị năm trói buộc, càng trở nên kinh sợ, nóng giận, cất cao tiếng buồn khóc; lại nói lên lời này:

–Hỡi các con yêu và các thân thuộc! Lại chẳng thể thấy nhau rồi.

Bấy giờ, có ma tên là Trí Thanh, tự biến thân làm hình dáng vua Chuyển luân, hướng về Ma vương, nói kệ như vậy:

*Ý ông sao lo lắng
Sinh bi não gào than*

*Bậc thế gian tối thượng
 Như Lai là trên cùng.
 Phật là Vô sở úy
 Phải mau cầu nương về
 Cứu hộ các thế gian
 Như đèn soi các ngõ.
 Kẻ quy y nhờ cậy
 Rốt cùng thoát ba khổ
 Như Lai, nếu thân cận
 Sẽ được vui Niết-bàn.*

Ma vương nghe liền khởi lên ý niệm như vậy: “Nếu ta theo lời nói của Trí Thanh đó, đối với Sa-môn Cù-đàm, phải quy y; thì những ràng buộc của ta sẽ được giải thoát.” Lúc đó, Ma vương mới hướng về Đức Phật, cúi mình, chấp tay, nói:

–Nam-mô Đấng Trưởng Phu Vô thượng trong loài người, Đức Phật có thể giải thoát già bệnh chết. Con nay xin quy y.

Khi đó, Ma vương đọc kệ:

*Trói buộc này hiểm, đáng sợ lắm
 Con cầu Thiện Thệ, mau quy y
 Về nương Như Lai được giải thoát.
 Nay mới nương về chúng đệ nhất
 Con do si mù, giận Chánh Giác
 Đã tạo tội lỗi đến cực cùng
 Nay y lời Phật, con sám hối
 Trước mắt tôn Phật làm chứng minh.*

Lúc bấy giờ, Ma vương theo lời của Thiện trưởng phu Trí Thanh, ở trước Đức Phật quy y Đức Thế Tôn. Ngay tức thời Ma vương tự thấy thân mình được cởi trói. Đã được giải thoát, Ma vương lại tự nghĩ: “Muốn trở về chỗ ma, trụ ở cung” liền tự thấy thân lại bị năm trói buộc, phải ở lại trong chúng này, không thể đi về chỗ của mình. Ma vương tức thời lại quy y Đức Như Lai. Khi phát sinh ý niệm này, Ma vương liền ở bên Đức Phật, lại được giải thoát. Ma vương hề khởi ý niệm muốn đi thì liền thấy bị trói buộc. Ma vương phát sinh ý niệm trụ lại thì liền thấy giải thoát. Cứ như vậy, như vậy cho đến bảy lần trói buộc, giải thoát. Ma vương tự biết không thể làm gì được, liền ở bên Đức Phật, mặc nhiên an tọa.

